

Породица и савремени свет

Кад год закорачим, где год да станем

неки се дани вратити неће.

Куд год да кренем, прати ме пламен

сећања, туге и среће.

Не враћам више минуте, сате

траљави потпис уморног света,

једни се пате, други се прате.

Куда то иде ова планета?

Одем у школу, дођем из школе,

тренинг је један, можда су два.

У пролазу су сви који ме воле,

неко на факсу, неко на послу а неко и спава.

Кад дође викенд, скраћени режим,

беремо време, ширимо краке,

загрлим јастук и онда бежим

у онлине, у аларм, у облаке.

Чекамо одморе, распусте, вести,

где нисмо били, где ћемо ићи...

Постоји ли место где ћемо сести

заједно, без бриге да нећемо стићи?

И само је један тренутак прави,

да се бар деси и да је тај,

рука у руци, глава на глави,

живот на јави, где нам је крај?!

ШИФРА ВАЊА